

Temyiz Eden (Davacı) : Türkiye Eğitim Öğretim ve Bilim Hizmetleri Kolu Kamu
Çalışanları Sendikası

Vekili : Av. Oğuzhan Coşkun
Cumhuriyet Cad. No:12/1 / KIRIKKALE

Karşı Taraf (Davalı) : Kırıkkale Üniversitesi Rektörlüğü
Kırıkkale Üniversitesi Merkez Yerleşkesi
Yahşihan / KIRIKKALE

Vekili : Av. Oğuz Oktay ARSLAN / Aynı yerde

İstemin Özeti : Kırıkkale İdare Mahkemesi'nin davanın reddi yolunda verilen 12/03/2015 tarih ve E:2014/543, K:2015/162 sayılı kararının hukuka uygun olmadığı ileri sürülerek temyizen incelenerek bozulması davacı sendika tarafından istenilmektedir.

Savunmanın Özeti : Temyiz isteminin reddi gerektiği savunulmaktadır.

Danıştay Tetkik Hakimi : Cengizhan Arslan

Düşüncesi : İdare Mahkemesi kararının bozulması gerektiği düşünülmektedir.

TÜRK MİLLETİ ADINA

Hüküm veren Danıştay Onuncu Dairesi'nce gereği görüldü:

Dava; davacı Sendikanın Kırıkkale Üniversitesi hizmet binaları içerisinde mevcut kamera ile izleme sisteminin risk oluşturmayan birim ve bölgelerde kaldırılması istemiyle yaptığı 16/07/2014 tarihli başvurusunun reddine ilişkin 05/08/2014 tarih ve 6217 sayılı işlemin iptali istemiyle açılmıştır.

Kırıkkale İdare Mahkemesi'nce; dava konusu kameraların davalı idare tarafından görev yapmakta olan akademik personel ile diğer personelin ve öğrenim görmekte olan öğrencilerin güvenliğini sağlamak amacıyla konulduğu, idarenin gerektiği zaman bu tür güvenlik önlemlerini alma konusunda yetkili olduğu, üniversite alanı içerisinde güvenlik kamerası konulmasını gerekli kılan asayiş olaylarının yaşanmakta olduğunu gösteren belgelerin savunma dilekçesi ekinde dosyaya sunulduğu, bu kameraların güvenlik amacı dışında personelin mesaiye geliş gidişleri veya güvenlik amacı dışındaki diğer başka yönlerden takibinde kullanıldıklarına ilişkin somut bilgi ve belge bulunmadığı gerekçeleriyle davanın reddine karar verilmiştir.

Davacı sendika tarafından, yapılan uygulamanın ve tesis edilen işlemin çalışanların özel hayatının gizliliğini ihlal ettiği ve bu nedenle hukuka aykırı olduğu ileri sürülerek İdare Mahkemesi kararının temyizen incelenerek bozulması istenilmektedir.

Davacı sendikanın temyiz gerekçesi olarak özel hayatın gizliliği ve mahremiyet hakkını ileri sürmüş olması dikkate alındığında, davanın incelenmesinde öncelikle özel hayat kavramının mahkeme kararları da dikkate alınarak Anayasal ve yasal açıdan değerlendirilmesi ve bu hakkın sınırlarını da ortaya koyacak şekilde çerçevesinin çizilmesi gerekmektedir.

Anayasa Mahkemesinin özel hayatın gizliliği ve mahremiyet hakkını dikkate alarak vermiş olduğu Başvuru No:2014/12591, Başvuru No:2014/11218, Başvuru No:2016/431 gibi bir çok farklı kararında şu tespitler yer almıştır.

Özel hayat kavramı eksiksiz bir tanımı bulunmayan geniş bir kavramdır. Bu kapsamda korunan hukuki değer esasen kişisel bağımsızlıktır. Özel hayata saygı hakkının kapsamının

belirlenmesinde "bireyin kişiliğini geliştirmesi ve gerçekleştirilmesi" kavramı temel alınmaktadır. Anılan hak, herkesin istenmeyen bütün müdahalelerden uzak kendine özel bir ortamda yaşama hakkına sahip olduğuna işaret etmekle birlikte, kişiliğin serbestçe geliştirilmesiyle uyumlu birçok hukuki menfaati de içermektedir.(Serap Tortuk, B. No: 2013/9660, 21/1/2015, §§ 31-36; Bülent Polat [GK], B. No: 2013/7666, 10/12/2015, §§ 61-63; Tevfik Türkmen [GK], B. No: 2013/9704, 3/3/2016, §§ 50-52; Ata Türkeri, B. No: 2013/6057, 16/12/2015, §§ 30-32).

Özel hayata saygı hakkı kapsamında korunan hukuksal çıkarılardan biri de bireyin mahremiyet hakkıdır. Özel hayata saygı hakkı, ilişki kurmak ve geliştirmek üzere çevresinde bulunanlarla temas kurma hakkını da içermektedir. Kişilerin mesleki hayatı özel hayatlarıyla sıkı bir irtibat içindedir. Özel hayata dair hususlar kişinin mesleği ile ilgili tasarruflara esas alınmışsa özel hayata saygı hakkı gündeme gelecektir. (Bülent Polat, § 62; Ata Türkeri, § 31).

Gelişen teknolojinin, kamu hizmetlerinin etkin ve verimli yürütülmesini kolaylaştırıcı etki sağlaması amacıyla, kamu kesiminde kullanılmaya başlanması doğaldır. Ancak; teknoloji kullanılarak kişisel görüntülerin kayıt altına alınmasında özel hayatın gizliliği ve kişilerin mahremiyet hakkı da dikkate alınarak uygulama yapılması gerektiğinde kuşku ve duraksamaya yer bulunmamaktadır.

Buna ek olarak, kamu çalışanlarının faaliyet yürüttüğü alanlarda çalışanların çalışma alanlarını ve dolayısıyla çalışanları görecektir şekilde yerleştirilen, güvenlik ve suçun önlenmesi gibi nedenlerle uygulandığı ileri sürülen kameralı takip sistemleri kullanılarak kişisel görüntülerin alınması, temel hak ve hürriyetler içerisinde sayılan özel hayatın gizliliği ilkesi kapsamında özel hayata müdahale olarak ele alınmalı, bu müdahalenin hukuka uygunluğunun değerlendirilmesi ise kanunilik, ölçülülük gibi anayasal kavramlar yanında Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi kararları ve Anayasa Mahkemesi kararları dikkate alınarak yapılmalıdır.

Yukarıda anılan müdahale, Anayasa'nın 13. maddesinde belirtilen koşulları yerine getirmediği müddetçe aynı zamanda Anayasa'nın 20. maddesinin ihlalini de teşkil edecektir.

Anayasa'nızın 13. maddesi "Temel hak ve hürriyetler, ... yalnızca Anayasanın ilgili maddelerinde belirtilen sebeplere bağlı olarak ve ancak kanunla sınırlanabilir. Bu sınırlamalar, ... demokratik toplum düzeninin... gereklerine ve ölçülülük ilkesine aykırı olamaz." şeklindedir.

Bu sebeple müdahalenin ihlal oluşturup oluşturmadığının belirlenmesinde, Anayasa'nın 13. maddesinde öngörülen ve somut başvuruya uygun düşen kanunlar tarafından öngörülme, Anayasa'nın ilgili maddesinde belirtilen nedenlere dayanma, demokratik toplum düzeninin gereklerine ve ölçülülük ilkesine aykırı olmama koşulları yönünden inceleme yapılması gerekir.

Anayasa'nın 13. maddesi, temel hak ve özgürlüklerin sınırlandırılmasını, ilgili hak ve özgürlüğe ilişkin Anayasa maddesinde gösterilen özel sınırlandırma sebeplerinin bulunmasına bağlı kılmıştır. Bununla birlikte Anayasa Mahkemesinin kararlarına göre, özel sınırlama nedeni öngörülmemiş olan hakların dahi, hakkın doğasından kaynaklanan bazı sınırları bulunmaktadır. Ayrıca Anayasa'nın diğer maddelerinde yer alan kurallara dayanılarak da bu hakların sınırlandırılması mümkün olabilmektedir. Buna göre, Anayasa'nın başka maddelerinde yer alan hak ve özgürlükler ile devlete yüklenen ödevlerin özel sınırlama sebebi gösterilmemiş hak ve özgürlüklere sınır teşkil edebileceği kabul edilmektedir (AYM, E.2014/87, K.2015/112).

Anayasa'nın 20. maddesi "Herkes, özel hayatına ve aile hayatına saygı gösterilmesini isteme hakkına sahiptir. Özel hayatın ve aile hayatının gizliliğine dokunulamaz. Millî güvenlik, kamu düzeni, suç işlenmesinin önlenmesi, genel sağlık ve genel ahlakın korunması veya başkalarının hak ve özgürlüklerinin korunması sebeplerinden biri veya birkaçına bağlı olarak, usulüne göre verilmiş hakim kararı olmadıkça; yine bu sebeplere bağlı olarak gecikmesinde sakınca bulunan hallerde de kanunla yetkili kılınmış merciin yazılı emri bulunmadıkça; kimsenin

üstü, özel kağıtları ve eşyası aranamaz ve bunlara el konulamaz. Yetkili merciin kararı yirmidört saat içinde görevli hakimın onayına sunulur. Hakim, kararını el koymadan itibaren kırksekiz saat içinde açıklar; aksi halde, el koyma kendiliğinden kalkar." hükmünü haizdir.

Anayasa'nın 20. maddesinin birinci fıkrası yönünden özel sınırlama nedeni düzenlenmemiştir. Maddenin ikinci fıkrasında, birtakım sınırlama sebeplerine yer verilmiş olmakla beraber bu sebepler sadece arama ve elkoyma tedbirlerine yöneliktir. Dolayısıyla bu sebeplerin özel hayata saygı hakkının tüm boyutları yönünden uygulanması mümkün görünmemektedir.

Bu durumda, Anayasa'nın diğer maddelerinde yer alan hak ve özgürlükler ile devlete yüklenen ödevlerin somut olay bakımından sınırlandırma sebebi olarak kabul edilip edilemeyeceği araştırılmalıdır.

Anayasa'nın 5. maddesinde, "Devletin temel amaç ve görevleri, Türk Milletinin bağımsızlığını ve bütünlüğünü, ülkenin bölünmezliğini, Cumhuriyeti ve demokrasiyi korumak, kişilerin ve toplumun refah, huzur ve mutluluğunu sağlamak; kişinin temel hak ve hürriyetlerini, sosyal hukuk devleti ve adalet ilkeleriyle bağdaşmayacak surette sınırlayan siyasal, ekonomik ve sosyal engelleri kaldırmaya, insanın maddi ve manevi varlığının gelişmesi için gerekli şartları hazırlamaya çalışmaktır." denilmektedir. Buna göre kişilerin ve toplumun refah, huzur ve mutluluğunu sağlamak devletin temel amaç ve görevlerindedir.

Kişinin ve toplumun refah, huzur ve mutluluğunu sağlamanın ön koşulu milli güvenlik ve kamu düzeninin tesisidir. Milli güvenlik ve kamu düzeninin sağlanmadığı bir ortamda, hak ve özgürlüklerden gereği gibi yararlanılması, kişinin maddi ve manevi varlığını geliştirmesi mümkün değildir. Devletin hak ve özgürlükleri koruma ödevinin yanında, milli güvenliği ve kamu düzenini sağlama görevi de bulunmaktadır.

Yukarıda ifade edilen sınırlama nedenleri de dikkate alındığında uyuşmazlığın sağlıklı çözümü için; sınırlandırmanın, "demokratik toplum düzeninin gereklerinden olması" ve "ölçülülük ilkesine uygun olması"nın ne anlama geldiğinin de ortaya konması gerekmektedir.

"Demokratik toplum düzeninin gereklerinden olma, bir sınırlamanın demokratik bir toplumda zorlayıcı bir toplumsal ihtiyacın karşılanması amacıyla yönelik olmasını ifade etmektedir. Buna göre sınırlayıcı tedbir, bir toplumsal ihtiyacı karşılamıyorsa ya da başvurulabilecek son çare niteliğinde değilse demokratik toplum düzeninin gereklerine uygun bir tedbir olarak değerlendirilemez. (AYM, E.2015/96, K.2016/9, 10/2/2016 § 13; ifade özgürlüğü bağlamında Bekir Coşkun [GK], B. No: 2014/12151, 4/6/2015, § 51; özel hayatın gizliliği hakkı bağlamında Ata Türkeri, § 44; İ.F.A., B. No: 2013/8564, 17/2/2016, § 62).

Bu kapsamda kamu makamlarının faaliyetin niteliği ve sınırlamanın amacına göre değişen geniş bir takdir yetkisinin bulunması doğaldır. Ancak özel hayatın gizliliği hakkının mahremiyet hakkı gibi en gizli yönleri söz konusu olduğunda kamu makamlarının takdir yetkisi daha dardır ve bu alanlara yönelik müdahalelerin haklı olduğunun kabul edilebilmesi için kamu makamlarınca özellikle ciddi gerekçelerin gösterilmesi gerekir. (Ata Türkeri, § 47).

Kamu makamlarının özel hayata müdahaleleriyle ilgili olarak, müdahaleye yol açan karar alma sürecinde de keyfi davranmadıklarını kanıtlamaları gereklidir. Ancak bu halde de sınırlandırmanın ölçülülük ilkesine uygun olması gereklidir. (Ata Türkeri, § 48).

Anayasa Mahkemesi kararları uyarınca ölçülülük ilkesi, sınırlayıcı önlemin öngörülen amaç için zorunlu ve amaca ulaşmaya elverişli olmasını ayrıca amaç ve araç arasında hakkaniyete uygun bir dengenin bulunması gereğini ifade eder. Ölçülülük ilkesinin amacı da temel hak ve özgürlüklerin gereğinden fazla sınırlandırılmasının önlenmesidir (AYM, E.2015/102, K.2016/151, 7/9/2016, § 22; E.2012/100, K.2013/84, 4/7/2013; Marcus Frank Cerny, B. No: 2013/5126, 2/7/2015, § 72).

Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin "Özel ve aile hayatına saygı hakkı" kenar başlıklı 8. maddesi şöyledir: "(1) Herkes özel ve aile hayatına, konutuna ve yazışmasına saygı gösterilmesi hakkına sahiptir. (2) Bu hakkın kullanılmasına bir kamu makamının müdahalesi, ancak müdahalenin yasayla öngörülmüş ve demokratik bir toplumda ulusal güvenlik, kamu güvenliği, ülkenin ekonomik refahı, düzenin korunması, suç işlenmesinin önlenmesi, sağlığın veya ahlakın veya başkalarının hak ve özgürlüklerinin korunması için gerekli bir tedbir olması durumunda söz konusu olabilir."

Kamu makamlarının özel hayata saygı hakkına keyfi bir şekilde müdahale etmelerinin önlenmesi, Sözleşme'nin 8. maddesi ile sağlanan güvenceler kapsamında yer almaktadır. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM), devletin özel hayata saygı hakkı kapsamında bulunan bir menfaate müdahale ettiğini tespit ettiğinde, 8. maddenin ikinci fıkrasında belirtilen koşulları incelemektedir. Buna göre kamu makamlarının müdahalesinin yasal bir dayanağı olup olmadığı, anılan fıkrada yer alan meşru amaçlara dayalı olup olmadığı, demokratik bir toplumda gerekli ve öngörülen amaçla orantılı olup olmadığı araştırılmaktadır. (AİHM Dudgeon/Birleşik Krallık, § 43; Olsson/İsveç No.1, B. No: 10465/83, 24/3/1988, § 59)

Ayrıca, AİHM kararlarına göre Sözleşme'nin 8. maddesi açıkça usul şartları içermemekle birlikte anılan maddeyle güvence altına alınan haklardan etkili bir şekilde yararlanılabilmesi için müdahaleyi doğuran karar alma sürecinin bu maddeyle korunan hak ve özgürlüklere gerekli saygıyı sağlayacak nitelikte ve adil olması gerekir. Bu şekildeki bir süreç başvuruçunun 8. maddedeki haklarını -deliller ve kanıtlama konuları dahil- adil şartlarda savunabileceği usule ilişkin etkili güvencelerden yararlandırılmasını gerektirir. AİHM'e göre bu şekildeki güvencelerin amacı 8. maddede yer alan haklara keyfi şekilde müdahalede bulunulmasını önlemek, müdahalenin gerekçelendirilmesini sağlamaktır (AİHM Ciubotaru/Moldova, B. No: 27138/04, 27/4/2010, § 51; T.P. ve K.M./Birleşik Krallık, B. No: 28945/95, 10/5/2001, § 72).

AİHM'e göre gerek negatif yükümlülükler gerekse pozitif yükümlülükler bakımından söz konusu usule ilişkin etkili güvencelerin sunulması gerekmektedir. (Benzer yöndeki AİHM kararı için bkz. Hokkanen/Finlandiya, B.No: 19823/92, 23/9/1994, §§ 55-58; Glaser/Birleşik Krallık, B. No: 32346/96, 19/9/2000, §§ 63-66; Bajrami/Arnavutluk, B. No: 35853/04, 12/12/2006, §§ 50-55; Abdulaziz, Cabales ve Balkandali/Birleşik Krallık, B. No: 9214/80, 28/5/1985, § 67).

Birleşmiş Milletler Medeni ve Siyasi Haklar Sözleşmesinin "Mahremiyet Hakkı" başlıklı 17. maddesinde de, hiç kimsenin özel ve aile yaşamına, konutuna veya haberleşmesine keyfi veya hukuka aykırı olarak müdahale edilemeyeceği; onuru veya itibarının hukuka aykırı saldırılara maruz bırakılmayacağına, herkesin bu tür saldırılara veya müdahalelere karşı hukuk tarafından korunma hakkına sahip olduğu belirtilmiştir.

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesinin Antovic ve Mirkovic v. Sırbistan ve Karadağ (Başvuru No. 70838/13) kararında, çalıştıkları anfi alanlarına demirbaş ve öğrenciler de dahil kişi güvenliğinin sağlanması amacıyla kamera sistemi kurulan iki profesörün özel hayatlarının gizliliğinin ihlal edildiğine karar vermiştir. Kararda özellikle Avrupa İnsan Hakları Mahkemesinin daha öncede benzer konularda vermiş olduğu kararlara atıfta bulunularak bazı tespitlere de yer verilmiştir.

Bu tespitler arasında özellikle kişilerin iş yerinde ve çalışma ortamında yani kamusal bir alanda bulunsa da, özel hayatın profesyonel aktiviteler ve dış dünya ile ilişkileri de kapsayan ve Avrupa İnsan Hakları Mahkemesinin "sosyal özel hayat" olarak adlandırdığı bir alanı da kapsadığı ve bu alanın da korunması gerektiği, kamera sistemleri ile kişilerin sosyal özel hayatlarının izlenmesinin "ciddi bir müdahale" olarak kabul edilmesi gerektiği, kişilerin güvenliği veya işverenin hakları başka yollarla korunamıyorsa ancak son çare olarak kamera sistemlerinin kişilerin çalışma

ONUNCU DAİRE

Esas No : 2015/2995

Karar No : 2018/1736

alanlarını görecek şekilde kurulmasının kabul edilebilir olacağı tespitlerine yer verilmiştir. Yine, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesinin Lopez Ribalba ve Ötekiler v. İspanya (Başvuru No. 1874/13) kararında da iş verenin başka yollarla korunabilecek haklarını kamera sistemi yoluyla korumasının son çare olduğu, bu durumda bile kamera sistemleri ile ilgili olarak bildirimde bulunması ve usulleri belirlemesi gerektiği vurgulanmıştır.

Yine yukarıda yer verilen kararlardan, farklı güvenlik önlemleri yoluyla korunabilecek haklar veya önlenebilecek olaylara yönelik olarak kamera sistemleri kurulmaması gerekeceği ve çalışanların doğrudan çalışma alanlarını görüntüleme şeklinde kişilerin özel hayatına müdahale anlamına gelen bu sistemlerin bu durumlarda kullanılmaması gerekeceği, aksinin ölçülülük ilkesine aykırı olacağı sonucuna ulaşılmaktadır.

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi kararlarında yukarıda ifade edilen Antovic ve Mirkovic v. Sırbistan ve Karadağ (Başvuru No. 70838/13) kararında da yer aldığı gibi kamera sistemleri ile ilgili olarak belli başlı şartların ortaya konulması gerektiği de ifade edilmiştir. Bunlar özellikle uygulamanın kanuni bir dayanağı olması, sınırlı bir izleme olması ve kötüye kullanmaya karşı garantiler olması gerektiğidir.

Türk Ceza Kanunu'nun "Özel hayatın gizliliğini ihlal" başlıklı 134. maddesi "Kişilerin özel hayatının gizliliğini ihlal eden kimse, bir yıldan üç yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır. Gizliliğin görüntü veya seslerin kayda alınması suretiyle ihlal edilmesi halinde, verilecek ceza bir kat artırılır.", "Kişisel verilerin kaydedilmesi" başlıklı 135. maddesi ise "Hukuka aykırı olarak kişisel verileri kaydeden kimseye bir yıldan üç yıla kadar hapis cezası verilir." hükmü yer almaktadır.

Ceza Muhakemesi Kanunu'nun "İletişimin tespiti, dinlenmesi ve kayda alınması" başlıklı 135. maddesi düzenlemesi de "başka suretle delil elde edilmesi imkânının bulunmaması durumunda" iletişimin kayda alınabileceğini, "Teknik araçlarla izleme" başlıklı 140. maddesi ise "başka suretle delil elde edilememesi hâlinde, şüpheli veya sanığın kamuya açık yerlerdeki faaliyetleri ve işyeri teknik araçlarla izlenebilir, ses veya görüntü kaydı alınabilir" hükmü yer almakta olup, bu düzenlemeler de suça yönelik kuvvetli şüphe halinde bile en son çare olarak ses ve görüntü kaydına başvurulması gerektiğini ortaya koymaktadır.

6698 sayılı Kişisel Verilerin Korunması Kanunu, 07.04.2016 tarihli ve 29677 Resmî Gazete'de yayımlanarak yürürlüğe girmiştir. Dava konusu işlem tarihinde yürürlükte bulunmamakla beraber konunun önemine binaen, dava konusu edilen kamera sistemleri ile ilgili belli başlı düzenlemelere de yer vermiştir. Neden bu sistemine ihtiyaç duyulduğunun ortaya konulması, sistemden kimin veya kimlerin yasal olarak sorumlu olduğunun belirlenmesi, sisteminin maksada uygun olup olmadığının ortaya konulması, özel hayatın gizliliğinin ihlal edilip edilmediğini kimin kontrol edeceğinin ve görüntülere kimin ulaşımı olacağına belirlenmesi ve bu hususların olarak kayıt altına alınması, kayıtlarının güvenliğinin ve gizliliğinin sağlanması güvenlik prosedürleri hazırlanması, kameralarla gözlemlenen bölgelerin girişinde ve içerideki uygun yerlerde bölgenin kamera sistemleri tarafından gözetlendiği ve kayıt altına alındığının belirtilmesi gerektiği, sistemin kuruluş maksadıyla bağdaşmayan görüntülerin gereğinden uzun süre saklanmaması, kişilerin özel hayatın gizliliğinin sağlanması yönünde beklentisinin olabileceği görüntülerin yetkili kişiler haricinde hiç kimse tarafından izlenememesi için alınacak önlemler gibi bir çok konuda düzenleme getirilmiştir.

Tüm bu açıklamalar ışığında dava konusu işlem incelendiğinde, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi kararları da dikkate alındığında hakların korunması başka şekilde sağlanamıyorsa kamera sistemlerinin çalışanların çalışma alanlarını görecek şekilde kurulmasının mümkün olduğu ancak bunun bir son çare olarak değerlendirildiği ve bu düzenlemenin içeriğini ayrıntılı olarak ortaya koyan bir özel düzenleyici işlem olması gerektiği, kamera sistemlerinin çalışma alanlarını

çekmesinin özel hayatın gizliliğini ihlal ettiği, sınırlı bir izleme sağlayacak şekilde güvenlik amacıyla giriş ve çıkışları izlemek üzere veya vatandaşlara da açık olan ortak alanlar ve iş sahiplerinin de giriş çıkışına açık, yoğun bir alışveriş trafiği olan alanlarda kurulabileceği ancak bu kameraların da çalışanların iş yapış şekillerini denetlemek veya sürekli olarak belli kişileri çekecek şekilde kurulmaması gerektiği, güvenlik amacıyla kurulmuş olmaları gerektiği ve bu nedenle amaca hizmet eder şekilde konumlandırılması gerektiği anlaşılmaktadır.

Yine kamera sistemlerinin zorunlu güvenlik amacı ile ve başka bir yolla bu güvenlik amacı sağlanamıyorsa kurulabilmesi mümkün olsa da, yukarıda yer verilen açıklamalar ışığında uygulamanın usul ve esaslarını gösteren yasal dayanağının bulunması, açık ve anlaşılabilir olması ve ilgililerin bu konudaki hakları ve kamera sistemi ile ilgili olarak bilgilendirilmiş olması gerektiği, toplanan görüntülerle ilgili güvencelerin sağlanması gerektiği, dava konusu işlemin bu haliyle sınırları belirlenmemiş, yasal dayanağı olmayan, uygulamaya dair usul ve esaslar ile güvenceleri düzenlenmemiş bir sistemle yürütüldüğü ve bu haliyle kamu yararına yönelik olduğunu kabul etmeye imkan olmadığı; Anayasal bir ilke olan ölçülülük ilkesine aykırılık teşkil ettiği ve mahremiyet hakkını ihlal ettiği anlaşılmakta olup, kişilik haklarına aykırı şekilde kamu görevlilerinin tüm faaliyetlerinin izlenmesine imkan tanıyan uygulamada isabet bulunmamaktadır.

Kamerallı takip sistemi ile kurumca amaçlanan kamu yararı arasında orantılılık bulunmadığından uygulama ölçülülük ilkesine de aykırılık teşkil etmektedir. Anayasa'nın 13. maddesinde, temel hak ve hürriyetlerin ancak kanunla sınırlanabileceği, değişik 20/3. maddesinde de, kişisel verilerin ancak kanunda öngörülen hallerde veya kişinin açık rızasıyla işlenebileceğinin belirtildiği, ancak konuyla ilgili dava konusu işlemin gerçekleştirildiği aşamada yasal bir düzenlemenin yapılmadığı anlaşılmaktadır.

İdarelerin teknolojik gelişmelerden de yararlanarak kamu çalışanlarının faaliyet yürüttüğü alanda güvenlik ve suçun önlenmesi amacıyla kamerallı takip sistemi uygulamasının, güvenlik amaçlı olarak giriş ve çıkışlar ve güvenliğin özel önem arz ettiği alanlar dışında, günlük iş ve işlemleri yürüten çalışanların çalışma odalarını ve servisleri çekecek şekilde yerleştirildiği durumlarda, kamusal alanda da olsa "özel hayatın gizliliği" ilkesi kapsamında bulunduğu Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi kararları ve Dairemizin daha önceki tarihli kararlarından anlaşılmaktadır. Yine uygulamanın sınırlarını, usul ve esaslarını gösteren bir yasal dayanağın bulunması, toplanan görüntülerin ileride başka bir şekilde kullanılmayacağına dair bir güvencenin mevcut olması gerektiği de anlaşılmaktadır.

İdarenin güvenlik ve kamu yararını sağlama ihtiyacı ve çalışanların özel hayatın gizliliği gibi haklarının karşı karşıya geldiği bu gibi uyuşmazlıklarda, olayın dosyaya özel olarak ele alınması ve değerlendirilmesi gerektiği açıktır.

Uyuşmazlığın bu davaya özgü hali değerlendirildiğinde; hizmet binaları içerisinde mevcut kamera ile izleme sisteminin risk oluşturmayan birim ve bölgelerde kaldırılması istemiyle davacı sendika tarafından başvuru yapıldığı anlaşılmakta olup; uygulamanın sınırlarını, usul ve esaslarını gösteren bir yasal dayanağın bulunmaması, toplanan görüntülerin ileride başka bir şekilde kullanılmayacağına dair bir güvencenin mevcut olmaması ve üniversite alanı içinde giriş ve çıkışlar gibi güvenlik açısından önem arz eden alanların halihazırda kamera sistemleri ile izlendiği, anfi ve derslikler gibi alanlara yerleştirilen kameraların iş yerinin güvenliğini sağlama amacını aşarak, doğrudan çalışan memurun kendisinin, diğer memurlarla ya da iş sahipleriyle ve dava konusu uyuşmazlık açısından öğrenciler ve öğretim görevlilerin ilişkisinin ve iletişiminin ve kamu hizmetinin görülmesi sırasında yapılan her türlü haberleşmesinin gözlemlendiği kamera takip sisteminin kurulmasının özel hayatın gizliliğini ihlal ettiği ve bu haliyle yukarıda belirtilen temel haklar ve Anayasal ilkelerle bağdaşmaması nedeniyle dava konusu işlemin iptaline karar verilmesi

T.C.
DANIŞTAY
ONUNCU DAİRE

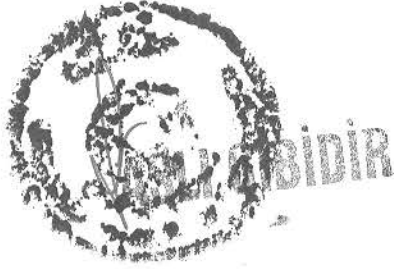
Esas No :2015/2995

Karar No :2018/1736

gerekirken davanın reddi yolunda verilen mahkeme kararının hukuka aykırı olduğu sonucuna varılmıŐtır.

Açıklanan nedenlerle, temyiz isteminin kabulüyle, Kırıkkale İdare Mahkemesi'nin 12/03/2015 tarih ve E:2014/543, K:2015/162 sayılı kararının **BOZULMASINA**, yeniden bir karar verilmek üzere dosyanın adı geçen mahkemeye gönderilmesine, 2577 sayılı Kanun'un (Geçici 8. maddesi uyarınca uygulanmasına devam edilen) 54. maddesinin 1. fıkrası uyarınca bu kararın tebliğ tarihini izleyen günden itibaren onbeş gün içinde karar düzeltme yolu açık olmak üzere, 14/05/2018 tarihinde oybirliğiyle karar verildi.

Başkan Vekili	Üye	Üye	Üye	Üye
Suna	Emin Celalettin	Nizamettin	Vahit	Ahmet
TÜRKÖĐLU	ÖZKAN	KALAMAN	KINALITAŐ	SARAÇ

BİDİR

